

Iz lirike Otona Zupančiča.

Njeno oko ...

Njeno oko me je poljubilo
mimogrede:
nebo nad mano se je zjasnilo,
cvetje duhteče iz mraza priklilo,
rože lepe ...

Ljubica moja več me ne mara,
včasih samo
še me s pogledom sladkim očara,
v srcu vzbudi se vera mi stara
s staro močjo.

Tistega dneva duša mi čaka,
tiste noči;
lahnega, plahega bode koraka
z lučjo ugaslo stopila iz mraka:
»Dragi, prižgi!«

Bodo prosila usteca njena,
njene oči,
usteca njena, prej tak medena,
njene oči, prej polne plamena:
»Dragi, prižgi!«

... Ali to vse vstane med nama.
Drugi nihče
slutil ne bo, kako si ti sama,
niti tvoj stric, ni teta, ni mama,
— komaj tvoj mož.

Pesem.

Kdo v ljubezni tvoji zdaj se greje,
 ljubica?
 Zlata Vesna se v dobravi smeje,
 v tihem vetru šelestijo veje —
 ah, sedaj se ljubi vse srečneje,
 dušica!

Rad pod kostanj legel bi zeleni,
 Vesna zlata — mi oči zakleni,
 Vesna zlata — s cvetjem me odeni —
 rad bi spal.

Rad prespal bi vse ljubezni tvoje,
 rad prespal vse svoje burne boje,
 blodnje vse ...

Dolgo, dolgo spim in se ne ganem ...
 in ko vstanem,
 kje so boji? — Srce mi je mirno.
 Kje so dvomi? — Srce mi je verno,
 srce mi je verno in svobodno,
 in življenje gledam pred seboj,
 kakor kmetič svojo njivo plodno:
 pridi jesen in prinesi sad!

Romanca.

Ti s sanjami ovenčana
 devojka moja zlata —
 o pridi k meni, le nocoj,
 potrkaaj tiho na vrata,

odpri jih, stopi k postelji
 in svoje bele roke
 položi na čelo vroče mi,
 svoje bele, svete roke.

Izpred oči se razgube
vse megle težke, sive,
in z jasnim licem pojdem v mrak,
tja v kraje nepovratljive . . .

Po steni je senca švignila,
na smreki je vran zakrkal . . .
in mladi bolnik je vedel vse,
zakril je obraz in zaplakal . . .

Pesem.

Jaz te čakam zaman,
ti bajka iztočna prelestna,
ti zlata, razkošna Vesna,
ti ljubezni veliki dan.

Pa da dvigneš, devojka, svoje roke,
da ukažeš viharjem: mir —
v sladkih sanjah na blaženi ta večer
trepeče in plače moje srce.

Jaz nimam ljubečih rok,
da nad mojim življenjem sijo,
da žarke pokojne lijo
v ta prepad globok.

Vse moje želje osamljene,
povešajo trudne peroti
kot ptice, od daleke poti
od koprnenja omamljene.

Ah čemu naprej?
Tak daleč, tak daleč jasnina
in vsenaokoli temina
brez mej . . .

